

Motion till riksdagen 2006/07:C361

av **Lars Mejern Larsson m.fl. (s)**

Gemensamt näringsförbud i Europa

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad som i motionen anförs om ett europeiskt näringsförbud.

Motivering

Under senare tid har det förekommit att företag som startar verksamhet i Sverige har näringsförbud i sitt hemland. Man har som regel inte betalat in skatter, försäkringar eller följt avtal. Detta kan få ödesdigra konsekvenser för de anställda, när man inte ändrar sitt beteende utan man förflyttar sig mellan länderna i Europa och driver företag tills myndigheterna förklarar dem i konkurs. Det är orimligt att personer som på grund av ekonomisk brottslighet fått näringsförbud i Sverige kan driva samma verksamhet vidare i Norge, och tvärtom.

Ett näringsförbud kan i Sverige utfärdas vid brott, betalningsunderlåtelse och konkurs. För att näringsförbud skall kunna meddelas förutsätts att näringsidkaren gjort sig skyldig till brottslighet som inte är ringa. Vanligen meddelas ett förbud efter talan av åklagaren i samband med att någon döms för ekonomiska brott. Ett näringsförbud meddelas för en period mellan tre och tio år. Efterlevnaden övervakas av Kronofogdemyndigheten, som i sitt arbete kan begära biträde av polismyndigheten. Överträdelsen av näringsförbud är straffbelagt och den som gör sig skyldig till överträdelsen kan dömas till fängelse i upp till två år.

Sedan 1996 har det skett en ökning av antalet meddelade näringsförbud från 173 (1995) till 561 (2003), dvs. en ökning med 24 %. Näringsförbud är ett effektivt sätt att komma tillrätta med ekonomisk brottslighet; dock krävs det att näringsförbuden följs och att eventuella överträdelser utreds och bestraffas. Något som det nationellt begränsade näringsförbudet idag gör svårt. Svenska myndigheter kan alltså inte vidta några åtgärder mot näringsidkare

Fel! Okänt namn på

som i stället startar sin verksamhet i ett grannland, kanske till och med mot samma kunder. Å andra sidan utgör ett i ett annat land meddelat näringsförbud heller inget hinder mot att driva näringsverksamhet i Sverige. Detta är på grund av att det inte finns någon internationell konvention i fråga om näringsförbud. Förbudet gäller inte ens för de fall att näringsverksamheten är helt eller delvis riktad mot svensk marknad, under förutsättning att verksamheten drivs på ett sådant sätt att den skall anses vara bedriven här.

Danmark tog under sitt ordförandeskap i juli 2002 initiativ till ett rådsbeslut om att kunna samarbeta när det gäller beslut som fattas av en medlemsstat om t.ex. näringsförbud. Några förhandlingar om detta har dock inte påbörjats, men EU-kommissionen skall återkomma med ett initiativ i frågan. De nordiska länderna, med sina förhållandevis lika rättssystem, bör driva denna fråga tillsammans inom EU. Det skulle bidra till sundare konkurrens samtidigt som den gränsöverskridande brottsligheten skulle motverkas och arbetstagarna få en tryggare ställning. Nordiska rådet är därför ett lämpligt forum att lyfta frågan i. Det är därför angeläget att riksdag och regering verkar för att vi får till stånd ett gemensamt europeiskt register över företag med näringsförbud. Det är dessutom viktigt att Sverige eftersträvar en likartad lagstiftning i de nordiska och europeiska länderna i syfte att stoppa oseriösa företags etableringar i andra länder.

Stockholm den 26 oktober 2006

Lars Mejern Larsson (s)

Tommy Ternemar (s)

Marina Pettersson (s)

Ann-Kristine Johansson (s)